

A full-page background image of ice hockey player Tomáš Kučera in action. He is wearing a dark blue jersey with yellow and white accents, a blue helmet with 'W/S/M' and 'everything is possible' on it, and yellow and blue knee pads. He is holding a hockey stick and looking forward with a focused expression. The background is a blurred ice rink with a bright light source in the upper right corner.

TOMÁŠ KUČERA

200 NEZNÁMÝCH HOKEJOVÝCH PŘÍBĚHŮ

PIKANTNÍ HISTORKY Z HOKEJOVÉHO ZÁKULISÍ

200 neznámých hokejových příběhů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Tomáš Kučera

200 neznámých hokejových příběhů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

TOMÁŠ KUČERA

200
NEZNÁMÝCH
HOKEJOVÝCH
PŘÍBĚHŮ

PIKANTNÍ HISTORKY
Z HOKEJOVÉHO
ZÁKULISÍ

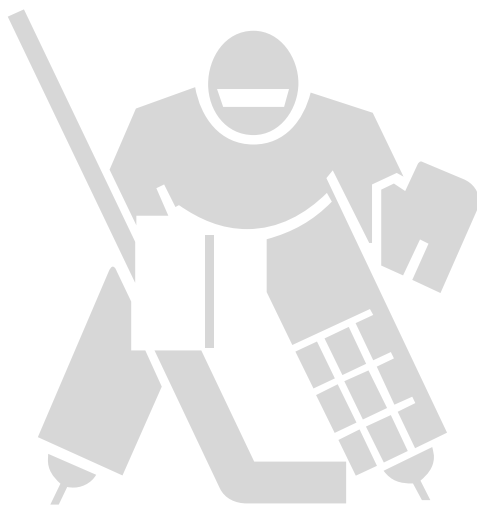
© Tomáš Kučera, 2018

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7597-125-8

ISBN e-knihy 978-80-7597-161-6 (1. zveřejnění, 2018)

Knížku věnuji mé úžasné manželce Ivě
a svým milovaným dětem Kryštofkovi a Andrejce.
A také svým rodičům a dědovi,
kteří ve mně pomáhali pěstovat lásku ke sportu.

200 neznámých hokejových příběhů

Hokej je nádherná hra, kterou Češi (a Slováci) milují. Proč tomu tak je, to je ale vlastně velká záhada. V téhle hře totiž nehraje prim žádná země, kde by v zimě nebyla pořádná zima. Kanada, Rusko, Švédsko, Finsko, USA... To všechno jsou státy, které v hokeji dosáhly na nejvyšší mety, a ve všech je odnepaměti (alespoň v některých částech) pořádně frišno. Jen v té naší malé středoevropské zemičce kolikrát ani nezamrzne. A přestože vám bude leckdo tvrdit, že se tak děje až v posledních letech, zřejmě v důsledku globálních klimatických změn, nevěřte tomu. Už na počátku 20. století, kdy se hokej do Čech dostal, v zimě velmi často nebylo po ledu ani památky. I přesto se ale čeští hokejisté dokázali prakticky od samých počátků zařadit mezi nejlepší. Vždyť dva roky poté, co první Čech uviděl hokejový puk, už byli Češi hokejovými mistry Evropy! A to tehdy v roce 1911 ještě ani neměli vlastní stát...

Hokej dokáže psát neskutečně zajímavé příběhy a mnohé z nich jsou notoricky známé. Každý si vzpomene, jak Dominik Hašek v Naganu rozbil Richardu Šmehlíkovi obličej hokejkou, když se radoval po skončení finálového zápasu. Pamětníci nikdy nezapomenou na hattrick Jiřího Šejby proti Kanadě, který Českoslová-

kům přiřkl titul mistrů světa v roce 1985. Málokdo zapomene na to, když českoslovenští hokejisté po okupaci v roce 1968 porazili na světovém šampionátu Sovětský svaz. A naši hodně staří dědečkové si jistě vzpomenou, když jim Josef Laufer rozhlasem sděloval, že Československo v roce 1947 poprvé vyhrálo titul hokejových mistrů světa.

Já jsem si dal za cíl nabídnout vám ty příběhy, o kterých se příliš nepíše, přestože jsou nesmírně napínavé, zajímavé a někdy naprosto neuvěřitelné. Vesměs jsou také natolik zapadané prachem času, že už si je ani nikdo nemůže pamatovat. Každý jeden z nich ale ilustruje důvody, proč se hokej stal fenoménem. Zejména u nás. V zemi, kde sice není příliš zima, ale hokej je tu přesto doma.

1 Fascinující první mistři

Rok 1910 byl prvním, v němž se podařilo IIHF (tehdy se ale používala francouzská zkratka LIHG) zorganizovat oficiální šampionát. První mistrovství Evropy se hrálo ve švýcarské horské vesničce Les Avants na kluzišti u hotelu Grand. Češi se na mistrovství těšili, ale kvůli nemožnosti tréninku na něj nakonec neodjeli. Zúčastnily se ho celky Německa, Belgie, Švýcarska a Velké Británie, která byla reprezentovaná klubovým celkem Prince's Ice Hockey Club London. A právě tenhle tým šampionát ovládl. A kdo tehdy hrál za první mistry starého kontinentu? Fascinující osobnosti!

V brance chytal dvaadvacetiletý Thomas Sopwith. Narodil se v londýnském Kensingtonu jako osmý potomek. Začínal jako obránce, ale posléze se přesunul do branky. Na mistrovství obdržel jen dva góly ve třech duelech. Ihned po úspěšném turnaji svou ho-

kejevou kariéru ukončil, protože v roce 1910 obdržel pilotní licenci a naučil se létat. Lépe řečeno – létání zcela propadl. Začal vymýšlet vlastní letadla jako Sopwith Camel nebo Sopwith Pup. Jeho stroje byly použity i v I. světové válce a díky nim Spojenci získali zpět vládu nad oblohou. Ve vývoji letadel pokračoval i po válce a za své zásluhy v tomto oboru byl v roce 1953 povýšen na rytíře. Zemřel až v roce 1989 v požehnaném věku 101 let!

Zkušeným obráncem týmu byl už třiatřicetiletý Peter Patton. Ten se hokeji naučil během prázdnin ve Švýcarsku a byl v Anglii skutečným pionýrem tohoto sportu. Stal se prezidentem úplně první evropské ligy, a to už v roce 1903, činný byl i v IIHF, kde byl rok prezidentem a dalších pět let viceprezidentem. Na turnaji zasáhl do tří zápasů, bez gólové trefy. Jako voják z povolání se proslavil v I. světové válce, v Srbsku obdržel Řád bílého orla. Po válce se vrá-

til k hokeji, ale místo v obraně se uplatnil jako brankář. Ještě v 54 letech chytal za Velkou Británií v reprezentačním utkání! Zemřel v roce 1939 a až o 63 let později byl uveden do Síně slávy IIHF.

V obraně prvních mistrů nastupoval i dvaatřicetiletý Bevan Cox. Jeden ze čtyř bratrů hokejistů vystudoval univerzitu v Cambridge. Po studiu nějakou dobu farmařil v Kanadě a do Británie se vrátil roku 1903. Byl taktéž vynikajícím veslařem a později o veslování psal jako novinář. Na mistrovství se ve třech duelech gólově neprosadil. Se svou manželkou se v pozdějším věku přestěhoval do Afriky, konkrétně do města Salisbury v Rhodesii (dnešní zimbabwské Harare), kde se z obou stali vášniví sběratelé vzácných motýlů. V roce 1944 dokonce objevili zcela neznámého motýla, který po nich byl pojmenován – latinsky nese název *Lepidochrysops coxii*. Cox zemřel v 68 letech kvůli krvácení do mozku, které utrpěl při cestě letadlem do Kapského Města, kde se měl podrobit menší operaci.

Záložníkem (ano, tehdy se hokej hrál ještě v 7 hráčích na každé straně) celku byl třicetiletý Harold Duden. Ten se narodil v belgickém Bruselu do rodiny velmi bohatého majitele sítě továren na krajky. Harold se v roce 1895 stal americkým občanem a studoval umění a posléze právo na newyorské Kolumbijské univerzitě. Za tu nastupoval také v hokejovém týmu. Na vítězném mistrovství Evropy dal ve třech zápasech dvě branky. Tento hokejista, který vynikal i v mnoha dalších sportech, zemřel ve věku 72 let v americkém El Pasu.

Na levém křídle nastupoval devětadvacetiletý Robert Le Cron, rodák z amerického města Waynesboro v Pensylvánii. V St. Louis studoval na zubního lékaře a také tam hrál hokej za nejlepší místní

tým. Po přestěhování do Londýna pokračoval v hraní své oblíbené hry a v roce 1910 během památného zlatého šampionátu se ve třech duelech trefil jednou. Ve dvacátých letech minulého století se stal osobním zubařem budoucího anglického krále Eduarda VIII. Zemřel v Anglii v roce 1947.

Centrem týmu byl osmadvacetiletý Sydney Cox, mladší bratr obránce Bevana. Jejich otec Horace vlastnil společnost, která přes 50 let vydávala časopis *The Field*, nejrespektovanější anglické sportovní periodikum své doby. Studoval univerzitu v Harrow a také Colonial College v Suffolku. Na turnaji se ve třech zápasech gólově neprosadil. Později se přestěhoval do kanadského Newfoundlandu, kde provozoval hotel. Zemřel roku 1956 v Londýně.

Na pravém křídle hrál dvaadvacetiletý Hugo Stonor. Byl přímým potomkem Sira Roberta Peela, bývalého premiéra Velké Británie a zakladatele anglické policie. Na turnaji dal ve třech zápasech jeden gól. Za světové války byl důstojníkem armády a poté sloužil jako čestný vyslanec v Německu. Zemřel po dlouhé nemoci v roce 1941.

Posledním členem vítězného celku byl třiadvacetiletý útočník Albert Macklin. Narodil se v říjnu 1886 v australském Perthu do rodiny bohatého právníka. Ten mu zaplatil studia na škole v Etonu, kde Albert údajně choval i mladého lva. Na mistrovství Evropy hrál ve dvou duelech a zaznamenal tři branky. V první světové válce byl důstojníkem artilérie, byl raněn a jako invalida se vrátil do Anglie, kde vstoupil do dobrovolnických námořních rezerv. Později se věnoval konstruování automobilů, letadel, balonů či lodí a během druhé světové války jeho vynálezy motorových torpédových člunů výrazně pomohly v boji s německými ponorkami. V roce 1944

byl za své zásluhy povýšen do šlechtického stavu. Tento vizionář a dobrodruh natočil také jeden z prvních filmů o divoké africké přírodě. Poslední roky života byl nemocen a upoután na invalidní vozík. Zemřel v roce 1946.

Tým prvních evropských mistrů byl plný ohromně zajímavých osobností. A hrál v něm za Velkou Británii mimo jiné jeden rozený Belgičan, jeden Američan, a dokonce i jeden Australan.

2 Maratonec, boxer, atlet, lyžař, fotbalista, hokejista...

Jméno Emerich Rath zřejmě jen málokomu něco řekne, přesto byl v první polovině 20. století tenhle chlapík jedním z nejnámějších sportovců nejen v Praze, kde se v roce 1883 narodil. Brzy se s rodiči přestěhoval do Krkonoš a stal se jedním z prvních lyžařů. Dokonce se zúčastnil legendárního závodu, při kterém zemřeli Hanč s Vrba-tou, a prvního jmenovaného málem dokázal zachránit. Byl jedním z prvních vegetariánů a věnoval se snad všem známým sportům. V letech 1908 a 1912 běžel na olympijských hrách maraton v německém dresu, mistrem Německa byl i v boxu, za vynikající pražský tým DFC Prag hrál fotbal a za klub DEHG Prag zase hokej. V roce 1912 byl právě tento tým pražských Němců pověřen reprezentací Rakouska při pražském evropském šampionátu, kde skončil na posledním třetím místě za Čechy a Němci, jenže následně byl turnaj po protestech Německa beztak anulován. O dva roky později se mistrovství Evropy hrálo v Berlíně, kde Rath zrovna žil. Místní klubový tým Berliner SC tam mimo soutěž nahradil na poslední chvíli omluvený celek Švýcarska. Hráli proti němu i Češi,

kteří ale měli jednoho zraněného hráče. Místo něj oslovili dobře známého pražského kamaráda Emericha Ratha, který si tak zahrál za českou hokejovou reprezentaci. Na další soutěžní duel už přijeli jiní čeští náhradníci, a tak Rathovo jméno mezi českými oficiálními reprezentanty a mistry Evropy nenajdete, ale do týmu svým způsobem také patřil a při oslavách titulu evropských mistrů jistě nechyběl. Život nakonec dožil v Československu a problémy měl kvůli svému původu a otevřeným názorům jak s nacisty, tak s komunisty. Jeden z nejvšestrannějších sportovců první poloviny dvacátého století zemřel v opuštění a zapomnění v domově důchodců na severu Čech v roce 1962.

3 Dokud budu žít, Rangers nevyhrají!

Prvním týmem NHL z největšího amerického města New Yorku nebyli dnes slavní Rangers, ale od roku 1925 Americans, zkráceně zvaní Amerks. Působili ve slavné Madison Square Garden, kde ale zpočátku nebyly ideální podmínky k hokeji. V hale tehdy nebyly žádné šatny, a hráči se tak převlékali na chodbách za plentami z prostěradel, či v provizorních stanech v rohu. Po každém zápase se navíc rozpouštěl led, a tak tým musel trénovat v Brooklynu. Tamní hala ale měla uprostřed kluziště sloupky, do kterých hráči často naráželi, takže o kvalitním tréninku nemohla být řeč. Amerks si i tak dvakrát zahráli semifinále Stanley Cupu v letech 1936 a 1938, ale doma v New Yorku stále hráli „druhé housle“. O rok později založení Rangers totiž patřili stejným vlastníkům jako hala MSG. A Amerks tak v hale byli vlastně pouze trpěným celkem. Navíc přišly finanční problé-

my majitele – a poslední ranou bylo, když se Kanada připojila k bojům druhé světové války a spousta hráčů musela narukovat. A tak v roce 1942 museli Amerks ukončit činnost s tím, že se ale po válce chtějí do NHL vrátit, což měli od vedení NHL také slíbeno. Jenže vedení NHL v roce 1946 zrušilo své sliby a Americans definitivně skončili. Poslední trenér týmu, Red Dutton, který se ze všech sil snažil o obnovu celku, z toho vinil majitele Rangers (a haly MSG), a zřejmě nebyl daleko od pravdy. Ve „svatém rozhořčení“ tehdy Dutton své rivaly proklel slovy, že dokud bude živ, tak Rangers za tenhle podraz nikdy nevyhrají Stanley Cup. A skutečně se tak stalo! Rangers slavili od té doby až v roce 1994, sedm let po Duttonově smrti v téměř devadesáti letech.

4 Ztratil se salám

Těsně po druhé světové válce byla chudoba všudypřítomná, a tak se dala v tisku přečíst třeba i následující zpráva: „V pondělí přijelo do Londýna československé hokejové mužstvo LTC Praha, které zde sehraje několik zápasů. Pro nízké potravinové příděly ve Velké Británii si mužstvo s sebou přivezlo 15kg mouky, 15kg slaniny a 16kg cukru. Naši si s sebou vezli rovněž 8kg salámu, avšak tento se jim cestou mezi Prahou a Berlínem ztratil.“

5 **** a ****, ty ****! *

Hokej není sport pro slečinky, tím spíš, když se hraje nějaký vyhrocený zápas a emoce jsou na pochodu. Oficiální hokejové zápisy tak poměrně často zaznamenávaly někdy velmi jadrné výroky hráčů.

Pojďme si projít některé už promlčené, jejichž autoři, dnes často ctihodní kmeti, už by se ani nemuseli za zveřejnění zlobit.

V roce 1969 hrálo favorizované ZKL Brno v Gottwaldově a nečekaně prohrálo 3:4. Slavný brankář Nadrchal z toho evidentně vinil do značné míry rozhodčího Pláteníka, jemuž dle zápisu sdělil: „Ještě jsem to nikomu neřekl, ale vy jste největší č****.“ Snadné to nemíval ani sudí Prejza. Tomu v Litvínově zle vyčínil kterýsi pořadatel menší postavy, jenž prý prohlásil, „že jsem asi druhý Kořínek a mám si dát pozor, protože když Kořínkovi vylili na hlavu pivo, mně by mohli hodit na hlavu pytel sr****ek.“ Ale nešetřili se ani hráči mezi sebou. Košický Faith nazval brněnského Machače „ušatým k****em“, načež dostal odpověď, že sám je „východoslovenský č****“. A neslušné nebyly jen výroky, někdy se rozhodčím nelíbily ani posunky hráčů. V roce 1971 zapsal slovenský sudí Okoličány toto: „Desetiminutový trest udelený hráčovi Škody Plzeň č. 6 Burdovi za to, že pri odchode na trestnú lavicu k udelení dvojminutového trestu provokoval divákov tak, rukou si udieral po zadku, čím posielal jasne divákov do p****e. Nakoľko to spravil niekoľkokrát za sebou, udelil som mu vyše uvedený trest.“*

Ale k vydráždění sudích nebylo vždy nutné použít vulgarismů. Košický Bedřich Brunclík byl v roce 1973 vyloučen na 10 minut za výrok: „Pane rozhodčí, vy jste dneska oba celí bílí.“ Vypadá to dost nevinně, ale je třeba dodat, že rival z Brna hrál tento zápas v bílých dresech. Stejný hráč ale uměl i přitvrdit ve výrazivu. V roce 1976

---

* Jedná se o autentický přepis ze zápisů.

vynadal rozhodčímu Baštugovi za to, že zastavil omylem puk soupeři, který následně dal gól, slovy: „Ty jsi č****, že to nemá páru, ty č****u, ty jsi to zavinil.“ Dostal za to trest do konce utkání.

Známým bouřlivákem byl samozřejmě i Ivan Hlinka. Ten si se slovenským sudím Bucalou popovídal o jemných nuancích českého jazyka: „Pane Bucalo, víte vy, co to je v jazyce českém podvodník? Tak abyste věděl, to jste vy!“ Sudí Bucala mu za odměnu odebral registraci. Bizarní příhodu zapsal později jiný slovenský rozhodčí Čaprka. Tomu českobudějovický brankář s maďarským jménem Tóth nadával dosti paradoxně: „Ty z****e maďarskej.“ Spartán Petr Dohnal pak od rozhodčího Okoličányho žádal dokonce autogram se slovy: „Dnes jste nám nepřál, mohli byste se mi podepsat na hůl, já si ji dám doma na hajzl.“ Českobudějovický Josef Květoň si zase popovídal s čarovým rozhodčím. „Šašku, co to tady sbíráš?“ ptal se sudího, který sbíral odpadky naházené od diváků.

Servítky si už odedávna nebrali ani diváci. Například na Spartě v roce 1973 jeden z nich nadával rozhodčím „do volů“ tolik, že ho musel zpacifikovat příslušník Veřejné bezpečnosti. Jeho identitu neznáme, zato v Plzni to sepsali s plnou parádou. Vyveden byl divák Rudolf Krňout, Plzeň, Resslerova 13, za větu: „Bucalo, č****u, dej si ještě jednu pásku na hlavu!“ Velmi konkrétní identitu hokejového výtržníka ze sedmdesátých let minulého století známe i z okolí Budějovic. Pan František Kalkuš z Vrábče vhodil na stadionu Motoru na led kovový odpadkový koš, který se tam rozsypal. Byl přirozeně vyveden pořadateli. To ve Vítkovicích na to šli sborově a od lesa, když diváci údajně skandovali: „Rozhodčí je Hugo! Hugo je vůl!“ O něco méně vynalézavosti předvedli fandové na jihu Čech, kde pěli: „Pražák je vůl, Pražák je vůl, Pražák je vel-

ká kráva!“ Ovšem sám sudí Pražák měl vcelku smysl pro humor. Po duelu Jihlavy se Slovanem zapsal následující: „Obecenstvo se chovalo nespportovně. Na led dopadl brambor, což se ještě jednou opakovalo. Požádal jsem kapitána Augustu, aby do rozhlasu sdělil, že mám brambor dostatek. Obecenstvo se uklidnilo.“

Někdy ale ani samotní rozhodčí neměli sílu vulgarismy do zápisů přepisovat. Třeba sudí Baštuga po důležitém duelu Vítkovic a Kladna v roce 1980, kdy uznal branku hostů navzdory zranění domácího brankáře Šindela, napsal, že diváci nadávali rozhodčím tak, že to prý „za 10 let činnosti nezažil“.

Horší než slova mohou být ale činy. Někdy jsou spíše legrační, jako když na Slovanu žádali po prohraném zápase se Spartou rozhodčí čaj a nedostali ho se slovy: „Pro vás už není.“ To v Plzni bývalo hůř, jednou napadl rozhodčího už před utkáním plzeňský obránce Josef Valenta, který po něm při rozbruslení záměrně vystřelil puk, takže do zápasu následně ani nemohl nastoupit. Pak v Plzni dokonce rozhodčímu Kořínkovi v roce 1973 propíchlali gumy po porážce 0:2 s Litvínovem. A jen o trochu lépe dopadl v Jihlavě sudí Gottwald, kterému pneumatiky u vozu pouze vypustili. A to domácí Dukla vyhrála s Plzní 4:1. Že by to byl stejný plzeňský pachatel, jen tentokrát na výjezdu?

V pohádce *Byl jednou jeden král* říká Vlasta Burian památnou hlášku: „Já jsem tajtrlík? Ty jsi tajtrlík. Hádáš se tady s křeslem, čepice ti vstává na hlavě, svíčka mně zhasla a já jsem tajtrlík? Zaprvé nevím, co to je, a zadruhé mě to uráží!“ A uráželo to zjevně i arbitra Okoličányho, když mu českobudějovická střídačka spílala ve Vítkovicích slovy, která zapsal do zápisu: „Ty nemožnej tajtrlíku, neumíš pískat.“

6 Italský krajánek v Československu

Už před válkou se v československých týmech objevily četné zahraniční posily. Nejžádanější byly samozřejmě ty ze zámoří, z nichž některé udělaly pro náš hokej opravdu hodně, jako třeba

ba slavný Mike Buckna. Ale pak tu byli ti méně známí, a ještě k tomu z poměrně exotických hokejových zemí, jako třeba čistokrevný Ital Decio W. Trovati. Rodák z Janova byl hvězdou milánského hokejového týmu a také italské reprezentace, s níž si zahrál na dvou evropských a čtyřech světových šampionátech (fotografie je z MS 1935, kde jak vidno už měly některé týmy čísla i jmenovky) a také na olympijských hrách 1936. Už v sezóně 1930–31 si ale služby italského rychlíka, který reprezentoval i v rychlobruslení, zajistil tým opavských Němců Troppauer EV. Pohostinsky si zahrál i za nedaleké mužstvo Slovan Moravská Ostrava. Po olympiádě v roce 1936 ho byznys na několik let zavál do Afriky, kde hokej pochopitelně nehrál. Po návratu do Itálie pracoval i pro hokejový svaz. Na dalšího skutečného Itala ve službách týmu z naší země od té doby už téměř devadesát let čekáme.

7 Mistrovství pořádáme, ale nehrajeme

V roce 1951 se v Paříži v hale Vélodrome d'Hiver konalo mistrovství světa v hokeji. Neúčastnila se ho československá reprezentace rozprášená rok předtím zinscenovanými komunistickými procesy, to by se vcelku dalo očekávat. Ale na mistrovství nehrála ani domácí Francie! Ta se ve stejné hale zúčastnila pouze nižší verze – Evropského kritéria –, kde v konkurenci Itálie, Nizozemska, Belgie, Rakouska a Jugoslávie skončila druhá. Velký šampionát vyhrála bez zaváhání Kanada reprezentovaná celkem Lethbridge Maple Leafs.

8 Létáme díky hokeji?

Věděli jste, že nebýt hokeje, nemělo by lidstvo nejspíš první letadlo? Wilbur Wright býval skvělý student a vynikající sportovec a měl našlápnuto na univerzitu v Yale. Během maturitního ročníku ale při hokeji na rybníce v Daytonu přišel o přední zuby, následně se k tomu přidaly další zdravotní problémy, deprese a pochybnosti. Studovat učitelství na univerzitu tak nakonec neodešel. S bratrem Orvillem se místo toho vrhl úplně jiným směrem, a nakonec oba bratři jako první vzlétli na letadle těžším než vzduch. Ale nebýt hokeje...

9 Rumunský hrabě

Ne, tentokrát nebudeme psát o Drákulovi, ale o možná nejlepším rumunském hokejistovi historie. Jmenoval se Constantin Cantacuzino a pocházel z jedné z nejbohatších rodin v Bukurešti. Po mnoho let byl kapitánem rumunské reprezentace, která se před druhou světovou válkou pohybovala na chvostu první desítky světových turnajů. Cantacuzino byl miláčkem dívek i novinářů, kamkoli přijel, pěstoval si pověst člověka s modrou krví, často se o něm psalo dokonce jako o princí. Kromě hokeje exceloval i jako automobilový závodník a letec. A to se hodilo za druhé světové války. Stal se totiž nejúspěšnějším rumunským válečným pilotem vůbec, žádný jiný neseštelil více nepřátel. Po komunistickém převratu musel uprchnout do exilu a veškeré jeho statky doma byly zkonfiskovány. Zemřel v roce 1958 ve španělském Madridu, když mu bylo 52 let.

10 Sedm let v brance

Legendární brankář Glenn Hall odchytil v NHL 906 zápasů, z toho neuvěřitelných 502 v řadě za sebou! Přesto v kariéře, kdy odchytil většinu zápasů zcela bez masky, ztratil jen jeden jediný zub! To je možná ještě méně uvěřitelné než to, že přes sedm let nevynechal jediný zápas NHL. A to navíc trpěl takovými stavy stresu, že velmi často před zápasem či o přestávkách zvracel. Pro všechny případy míval kyblík údajně i na střídačce.

11 Debut v lize = 8 gólů!

Jméno hokejisty Oldřicha Kučery je dnes poměrně neznámé, přitom je to nepřekonatelný ligový rekordman. Začal v A týmu Slavie už v 15 letech, ve stejné sezoně přestoupil do Sparty a následně do nově ustaveného LTC Praha. Fotbalovou ligu si zase zahrál za Viktorii Žižkov. V LTC se postupně, zejména po boku Malečka a díky svému fantastickému bruslení, stal důležitým hráčem, a to automaticky znamenalo, že byl i oporou reprezentace. Před válkou stihl šest světových šampionátů a jedny olympijské hry. Na mistrovství světa 1935 ve Švýcarsku nastřílel v osmi zápasech skvělých deset gólů a lepší než on byl ze všech hráčů jen kolega Maleček, který dal ještě o dvě branky víc. Až dva roky poté se v Československu poprvé hrála ligová soutěž. První zápas sehrálo pražské LTC v Mladé Boleslavi a bylo pochopitelně horkým favoritem. Výsledek 19:0 byl pro hostitele krutým debaklem a dlouhá léta šlo o rekord naší ligy. Střelecký výkon Kučery, konkrétně 8 vstřelených branek, je pak rekordem naší nejvyšší soutěže dodnes! Vyrovnat ho dokázal pouze Vladimír Zábrodský v roce 1952 v dresu Sparty v duelu

s Kladnem (12:0). Oldřich Kučera v roce 1951 z Československa, kde zavřeli mnohé z jeho někdejších spoluhráčů, emigroval a hrál nejvyšší soutěž ještě za švýcarský Bern, později se přesunul až do Austrálie. Zemřel v roce 1964 při hokejovém zápase veteránů v Bernu ve věku pouhých 49 let.

12 Poklad na dně jezera

Neuvěřitelný příběh se stal bývalému hráči Toronta, Chicaga a Montrealu Dicku Gambleovi. Ten vyhrál v roce 1953 svůj jediný Stanley Cup s Canadiens a přirozeně pak obdržel i prsten pro vítěze. Dal ho svému synovi, který ho sedm let nosil, než ho jednou kdesi ztratil. Po letech ho našel potápěč na dně jezera, které se paradoxně jmenuje Finger Lake, tedy něco jako „Prstové jezero“. A velmi podobný případ se stal i bývalému křídelníkovi Toronta Jimu Pappinovi, jehož prsten ztratil v sedmdesátých letech jeho tchán. V roce 2007 se mu vrátil, když ho našel jeden amatérský hledač pokladů.

13 První Kanadčan z NHL na MS

Pro mnohé mladé Kanadany byla účast na „amatérském“ mistrovství světa či na olympijských hrách v hokeji odrazem k budoucí kariéře v NHL. Ale opačně? To bylo zprvu nepředstavitelné, profesionálové mezi amatéry prostě nesměli a nejspíš ani příliš nechtěli. Jako první to změnil až Bill Shill. Ten byl na počátku kariéry velkým talentem Toronta Maple Leafs. Ale z jejich seznamu náhradníků ho uzmul skaut Bostonu Harold Cotton, a tak se v sezoně 1942–43 Shill objevil